

under Depotet laa, og forude saa vi Havet dybt under os. Stadig øgedes Farten. Vi for ud over store tilfrosne Søer, et Par Gange brast Isen bag os, men Hastigheden var for stor, og Slæden fortsatte.

Paa nogle Timer tilbagelagde vi paa den Maade 40 km. Nærmere Land blev Isen ujævn, og vi maatte rebe Sejlet og tilsidst tage det helt ned, da Stormen nu var paa sit højeste, men da var vi ogsaa saa nær Land, at vi i Kikkert kunde se Varden ved mit Depot. Ved en vældig Indlandsis selv slog vi Lejr. De to Hunde var begge syge og vi turde ikke spise dem, men nøjedes med lidt Sælskind og nogle Hundeskagler og Bevidstheden om, at i Morgen fik vi rigtig Mad.

De 700 km paa Indlandsisen laa nu bag os.

Efter en besværlig Dag, under hvilken en af Eskimoerne nær havde sat Livet til i en Gletsjerselv, naaede vi Depotet. Den ene Hund døde i Løbet af Dagen, saa vi havde nu kun en eneste tilbage. Vi var alle langt nede, og den ældste af Eskimoerne, der under hele Rejsen altid havde taget de haardeste Tag, faldt nu fuldstændig sam-

men. Da jeg ikke ventede, at han vilde overleve det, blev jeg selv tilbage og sendte de andre to Eskimoer ud for at finde de Eskimoer, der havde indvilget i at tilbringe Sommeren heroppe i 80° n. Br. for at støtte vor Hjemrejse. Alt vort Gods var efterladt paa den anden Side den store Elv, og vi havde derfor ingen Telt mere. Det Uvejr, vi havde frygtet, brød nu endelig løs, men trods et meget utilstrækkeligt Ly under en stor Sten, genvandt min Patient dog langsomt Kræfterne. Nogle Dage efter kom vi i Forbindelse med Mennesker, naaede ved Hjælp af disse et stort Hoveddepot, og her kom vi alle hurtigt i god Form igen. Jeg kunde genoptage de videnskabelige Undersøgelser, og heldige Jagter paa Sæl og Bjørn skaffede os atter de Vinterklæder, som den nu hurtigt tiltagende Kulde gjorde nødvendige.

Midt i September rejste vi paa Havisen ned langs Humboldt Gletsjeren og besteg atter Indlandsisen ved Rensselaer Hbr. Uden Uheld naaede vi Robertson Bay og ankom den 2. Oktober efter en Rejse paa 200 Dage til mit Hovedkvarter.

Rejsen nordom Grønland var ført igennem.

Carl Lumholtz.

Den bekendte dygtige norske Opdagelsesrejsende Carl Lumholtz er for kort Tid siden afgaaet ved Døden i New York. C. L. havde i sin Tid holdt Foredrag i Det kongelige danske geografiske Selskab og var dets korresponderende Medlem. Han skulde have holdt Foredrag i en af de forløbne Vintre; men Arbejde andetsteds forhindrede ham heri.

C. L. foretog sin første Ekspedition i 1880 til Australiens Indre, særlig i Queensland. Lumholtz gjorde betydningsfulde videnskabelige Undersøgelser blandt Australnegrerne, han bragte store etnografiske Samlinger med hjem til Norge, og nu begyndte hans Foredragsrejser gennem adskillige Lande, ligesom han skildrede sin Opdagelsesrejse i et Værk »Blandt Menneskeædere«.

Det geografiske Selskab i New York satte ham i 1890 i Stand til at foretage et Ophold i Meksiko, hvor han studerede de saakaldte Hulebeboere. Og gennem endnu et Par Ekspedi-

tioner skaffede han det amerikanske naturhistoriske Museum rige Samlinger fra Huichol- og Tarahumareindianerne — de gamle Aztekeres Efterkommere. Kendt er Lumholtz store Værk »Blandt Menneskeædere«, der udkom i Aarhundredets Begyndelse. I adskillige Aar boede den norske Videnskabsmand i Amerika og foretog derfra med Understøttelse fra forskellige geografiske Selskaber flere Ekspeditioner til Borneo og besøgte Stammer, som hidtil var ganske ukendt for Forskerne. Saavel i etnografisk som i zoologisk Henseende blev Ekspeditionerne overordentlig betydningsfulde; som et Kuriosum kan nævnes, at han som den første Forsker vendte hjem med yderst interessante levende Billeder fra Ekspeditionerne paa Borneo.

C. L. opholdt sig mest i U. S. A., der var blevet hans andet Fædreland, men besøgte nu og da stadig Norge, der i ham mister en interessant Personlighed, der gjorde sit Fædreland megen Ære.